

og saaledes faae de kun $\frac{2}{3}$ af den Part, som Overskoveieren skal lade dem tilfalde, hvorimod Overskoveieren faar $\frac{1}{3}$. Forordningen indeholder tillige flere nye Bestemmelser, som naemst synes trufne i Overskoveierens Favør, deriblandt den, at det overlades ham at bestemme, om han paa det Areal, der skal udlægges til de Græsningsberettigede, blot vil afhugge Træerne, eller om han tillige vil befofte Jorden, sat i den Stand, at den uhindret kan pløies. Vælger han det Sidste, saa bliver det ofte meget smaa Arealer, der kunne tilfalde de Græsningsberettigede; jeg henviser derom til Skovforordningens § 3. Hvad Delingen mellem Overskoveierne indbyrdes angaar, har Forordningen en efter Nutidens Opsattelse meget mærkelig Taxationsmaade, den nemlig, at Skovene alene skulle tageres efter den Træbevogning, der forefindes, uden at der tages noget som helst Hensyn til Jordbunden. Det er en mærkelig Taxation, da den er aldeles i Strid med den Fremgangsmaade, man ellers anvender ved Taxation af Skove; men det er undskyldeligt, da der er forløbet 80 Aar, siden det blev bestemt. Jeg tror her at have taget de to vigtigste Bestemmelser i denne Forordning; jeg har ikke taget dem frem alene for at kritisere dem, saa meget mere som jeg erkjender, det er Noget af det Bedste, der er foregaaet paa Skovstyldsaetningens Omraade i meget lang Tid isorveien og indtil denne Tid; men jeg har fremdraget dem for at advare mod den Tanke, at man skulde formene, at den omtalte Forordning havde været istand til, ogsaa da den fremkom, at afhjælpe de store Mangler, som havde viist sig at være tilfældede ved Skovstyldsaetningen. Det kunde den selvfølgelig ikke, thi dertil var absolut Et nødvendigt, nemlig en gjenmengaende Matrikulering. Da den imidlertid ikke fandt Sted samtids saalidt som senere, kunne den omtalte Forordnings Bestemmelser kun betragtes som et Slags Forsøg eller — om man vil — et Slags halvgjort Arbejde, som efterlod den største Del af Arbejdet uforsøgt, og det er ingeninde senere bleven fuldført. Aaret efter, under 6te Juni 1806, udkom den Instrux, som bestemmer Fremgangsmaaden og Anvendelsen af den nye Matrikel. Men denne Instrux indeholdt allerede i sin første Paragraf den Bestemmelse, at al Fredskov bliver at fritage; den gjør vel Undtagelse for Eng og Ellemoser, men kun forsaavidt Gierne ikke ville forpligte sig til at lade dem beplante. Vil han det, ere de ogsaa fritagne; de eneste Skove, som altsaa ifølge Matrikelbestemmelsen skulle styldsaettes, ere kun de Skove, som ikke kunne komme ind under Kategorien Fredskov, og til disse henføres da for det Første de Skovpartier, som ifølge Forordningen af 27de September 1805 have været udlagte til de Græsningsberettigede, for det Andet lignende Anpartier af Skovene, som vilde have tilfaldet den Græsningsberettigede, hvor der havde været en særlig Gier for Græsningen, men hvor

nu en Gier eiede baade Overskov og Græsningsret, hvilke Anpartier kunne forbeholdes af denne til fri Naadighed, imod at han indgaar paa Fredskovsforpligtelsen paa den øvrige Del af sin Skov. Saa er der endelig for det Tredie de nævnte Eng og Ellemose, som ikke blive fredede, og for det Fjerde et eget Slags Skove, der ere benævnte Skovhaver, Dyrehaver, og mindre, adspredte Skovstykker. For disse sidste Skoves Bedkommende kommer den særlige Bestemmelse til, at de ikke maa omhugges for Fode, en Bestemmelse, jeg tvivler paa, nogeninde har været overholdt. For alle disse Skoves Bedkommende blev der indført Ager- og Engs-Hartkorn, men af forskjellig Hartkornsførelse, nemlig Ager- og Engs-Hartkorn for Eng og Ellemose samt de Skove, der vare bestemte til Dyrkning efter den høiere Dyrkningstær, ganske som for Ager og Eng, men for de øvrige nævnte Skoves Bedkommende blev der indført Tært efter Græsningsretten, uden at man ved den Leilighed har givet saadanne bestemte Regler for Græsningsværdien, som man samtids havde f. Ex. for Heber og Kjør. Her derimod havde man ikke bestemte Regler at gaa efter. Det overlodes til Taxatorerne selv at bestemme Værdien i Forhold til de nærliggende Ager- og Enges Hartkorn. Som man altsaa vil have set, har det ingenlunde været Matriklens Bestemmelse at styldsaette Skovene eller i nogen egentlig høi Grad at beskæftige sig dermed. Naar man alligevel har fundet, at man ikke godt kunde lade disse Forhold urørte, ligger det selvfølgelig i, at man har erkjendt det Fornebdne i at tage Skovene med, men ikke for Andet end for at lempe dem ind i Matrikelnumrene. Dernæst maatte det ogsaa anses for nødvendigt at tage de Skove med under Matrikuleringen, om hvilke man vidste, eller dog med høi Grad af Sandsynlighed kunde forudsæ, at de om kort Tid vilde forsvinde, og dette var Tilfældet med alle de Skove, som ifølge den tidnævnte Forordning af 1805 vare udlagte til de Græsningsberettigede, thi ifølge en særegen Klausul derom skulde disse Skove afhugges i Løbet af 5 eller bortryddes i Løbet af 10 Aar, og skjøndt der kunde gjøres Undtagelser, er det ikke til at antage, at Undtagelserne vilde blive hyppige, og heller ikke, at man i Undtagelsestilfældene vilde gaa meget langt under den fastsatte Tid. Siden den Tid er der ikke foregaaet Meget med Hensyn til Skovenes Styldsaetning af en saadan Betydning, at jeg finder Anledning til at fremdrage det her. Kun et Par enkelte Bestemmelser skal jeg tillade mig at nævne. Saaledes udkom der Aaret efter Matriklens Gjennemførelse, nemlig under 6te December 1845, et Circulære fra Rentekammeret, der siger, at naar Gieren af en Skov, der ikke er Fredskov, ønsker den optagen som saadan, kan han efter derom indgiven Begjæring forvente, at dette vil ske, og at det paa hans Skove hvilende Ager- og Engs-Hartkorn kan blive afløst af Skovstyldsaetningens Hartkorn ligesom